

24 Οκτωβρίου, 1989

(ΣΑΒΒΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΙΗΣ, Δ.Δ.)

ΠΕΤΡΟΛΙΝΑ ΛΤΔ.,

Εφεσείουσα,

v.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5153).

-
- 5 Ποινή — Αποθήκευση πετρελαιοειδών χωρίς άδεια της αρμόδιας αρχής κατά παράβαση του άρθρου 4(4) του Περί Πετρελαιοειδών Νόμου Κεφ. 272, όπως τροποποιήθηκε από τον Νόμο 64/75 — Άρνηση παροχής αδείας λόγω παραλείψεως ελέγχου υδροστατικής πίεσεως στην αποθήκη — Η παράλειψη συνεχιζόταν κατά την δίκη — £400 πρόστιμο — Αργότερα έγινε ο έλεγχος που έδειξε ότι η αποθήκη πληρούσε τις σχετικές προϋποθέσεις — Το Δικαστήριο σωστά έλαβε υπ' όψη την συνέχιση της παραλείψεως και μετά την περίοδο στην οποία αναφερόταν η κατηγορία — Η ποινή δεν κρίνεται υπερβολική.

- 10 Ποινή — Αρχές, που διέπουν επέμβαση του εφετείου.

Τα γεγονότα της υποθέσεως αυτής προκύπτουν ικανοποιητικά από τις πτώ πάνω περιληπτικές σημειώσεις.

Η έφεση απορρίπτεται.

- 15 Αναφερόμενες αποφάσεις:

Philippou v. The Republic (1983) 2 C.L.R. 245;

Demetriou and Others v. The Republic (1988) 2 C.L.R. 175.

Έφεση κατά της ποινής.

- 20 Έφεση κατά της ποινής από την Πετρολίνα Λτδ. που καταδικάστηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας (Ποινική Υπόθεση Αρ. 10867/88) για την κατηγορία αποθήκευσης πετρελαιοειδών χωρίς άδεια κατά παράβαση του άρθρου 4(4) του Περί Πετρελαιοειδών Νόμου, Κεφ. 272 ως ε-

τροποποιήθη από το Νόμο 64/75 και στην οποία επιβλήθη-
κε από τον Αν. Επ. Δικ. Σ. Νικολαΐδη πρόστιμο £400.-

Α. Ζαχαρίου, για την εφεσείουσα.

Α. Βασιλειάδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Β, για την

5

ΣΑΒΒΙΔΗΣ Δ.: Η απόφαση θα δοθεί από τον έντιμο Δικαστή κ. Κούρρη.

ΚΟΥΡΡΗΣ Δ.: Η έφεση στρέφεται εναντίον της ποινής που επέβαλε το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας στην εφεσείουσα εταιρεία η οποία παραδέχθηκε ενοχή στην κατηγορία της αποθήκευσης πετρελαιοειδών χωρίς την άδεια της Αρμόδιας Αρχής, κατά παράβαση του άρθρου 4(4) του Περί Πετρελαιοειδών Νόμου Κεφ. 272, όπως αυτό τροποποιήθηκε από το άρθρο 2(β) του Νόμου 64/75. Η εφεσείουσα εταιρεία καταδικάστηκε σε £400.- πρόστιμο.

10

15

Τα γεγονότα της υπόθεσης, όπως τέθηκαν ενώπιον πρωτόδικου Δικαστηρίου, είναι σε συντομία τα εξής:

Η εφεσείουσα εταιρεία είναι ιδιοκτήτρια ενός μεγάλου ντεποζίτου υγραερίου που βρίσκεται στα αριστερά του δρόμου Λάρνακας - Δεκέλειας και σε πολύ μικρή απόσταση από την πόλη της Λάρνακας. Η εφεσείουσα εταιρεία αποθήκευε υγραέριο χωρίς να πάρει άδεια από την Αρμόδια Αρχή κατά το έτος 1987. Η Αρμόδια Αρχή αρνήθηκε να εκδώσει άδεια στην εφεσείουσα εταιρεία για αποθήκευση του υγραερίου στο ντεπόζιτο της γιατί η εφεσείουσα εταιρεία παρέλειψε να κάμει έλεγχο της υδροστατικής πίεσης του ντεποζίτου που αποθήκευε το υγραέριο. Πρέπει να σημειωθεί ότι η παράλειψη αυτή περιέκλειε αρκετούς κινδύνους πυρκαγιάς ή/και έκρηξης.

20

25

Ο ευπαίδευτος δικηγόρος της εφεσείουσας εταιρείας ισχυρίστηκε στην αγόρευση του πως η ποινή ήταν έκδηλα υπερβολική γιατί η εφεσείουσα εταιρεία δεν είχε προηγουμένη καταδίκη γι' αυτό το αδίκημα και, περιπλέον, όταν εξεργάγη μια πυρκαγιά σε γειτνιάζοντα χωράφια και πολύ κοντά στο ντεπόζιτο της εταιρείας, αυτό δεν είχε πάθει καμμία βλάβη, ούτε και είχε εκραγεί. Κατάληξε, ότι ήτο μία τυπική παράλειψη της εταιρείας. Ο δικηγόρος της εφεσείουσας εταιρείας ετόνισε ότι όταν έγινε υδροστατική μελέτη, μετά

30

35

την καταδίκη της εφεσείουσας εταιρείας από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας, αποδείχτηκε ότι το ντεπόζιτο πληρούσε τις απαραίτητες προϋποθέσεις για να δοθεί άδεια.

5 Το σοβαρό έργο επιμέτρησης της ποινής αποτελεί, κατά κύριο λόγο, ευθύνη του Δικαστηρίου που εκδικάζει την υπόθεση. Ένας από τους λόγους που δικαιολογεί την επέμβαση του Εφετείου στη διαμόρφωση της ποινής είναι η διαπίστωση ότι η ποινή είναι έκδηλα υπερβολική, που πρέπει να διαφαίνεται από το μέγεθος της ποινής σε συσχετισμό με
10 τη σοβαρότητα του αδικήματος και των γεγονότων της εκάστοτε υπόθεσης. Το κριτήριο δεν είναι υποκειμενικό αλλά αντικειμενικό. (Βλέπε *Φιλίππου ν. Δημοκρατίας*, (1983) 2 Α.Α.Δ. 245, και *Δημητρίου και άλλου ν. Δημοκρατίας* (1988) 2 Α.Α.Δ. 175.

15 Η σοβαρότητα του αδικήματος φαίνεται από την προβλεπόμενη ποινή που είναι ένας χρόνος φυλακή ή £500.- πρόστιμο ή και τα δυο. Ο νομοθέτης θεωρεί το αδίκημα πολύ σοβαρό γιατί στη διάρκεια του 1987 η πρόνοια του νόμου για ποινή έχει τροποποιηθεί με το Νόμο 166/87 που προβλέπει
20 £1000.- πρόστιμο ή ένα χρόνο φυλακή ή και τα δύο. Όταν όμως επιβλήθηκε η ποινή δεν είχε ακόμα θεσπισθεί ο Νόμος 166/87.

Το τελικό ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι κατά πόσο η έκταση της ποινής - £400.- πρόστιμο - ήταν δικαιολογημένη, λαμβάνοντας υπόψη τα περιστατικά της παρούσας έφεσης. Όταν εκδικάσθηκε η υπόθεση ενώπιον του Δικαστηρίου Λάρνακας στις 24 Μαΐου, 1989, η εφεσείουσα εταιρεία δεν είχε κάνει ακόμα έλεγχο της υδροστατικής πίεσης του ντεποζίτου του υγραερίου, και ορθά το πρωτό-
30 δικο Δικαστήριο έλαβε αυτό το στοιχείο υπ' όψη παρόλο που η κατηγορία εναντίον της εφεσείουσας εταιρείας ήταν μόνο για το έτος 1987.

Συμφωνούμε με τον ευπαιδευτο πρωτόδικο Δικαστή πως το αδίκημα ήταν σοβαρό, τοσούτω μάλλον που η παράλειψη της εφεσείουσας εταιρείας για την υδροστατική μελέτη του ντεποζίτου του υγραερίου εμπεριέκλειε αρκετούς κινδύνους σε περίπτωση πυρκαγιάς ή/και έκρηξης.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η παρέμβασή μας στην ποινή που έχει επιβληθεί δεν δικαιολογείται και η έφεση απορρίπτεται.

Η Έφεση απορρίπτεται.